

Man ser, at disse Tal angive en overordentlig betydelig Formindskelse i de veneriske Sygdommes Udbredelse i det sidste Tidsrum, hvad der navnlig gjælder Veneriff Saar og Syphilis. Man kan ved Sammenligningen ikke undersøge hver af disse Former for sig, fordi mange Læger, maaske Flertallet, i det første Tidsrum ikke anerkjendte disse Former som specifikt forskjellige, men som Grader af en og samme Sygdomsproces. Dette fremgaar blandt Andet af Betegnelserne, som findes over Rubrikerne for vedkommende Sygdomme i de ældre Medicinalberetninger — Primær Syphilis (= Veneriff Saar), Sekundær Syphilis — ligesom ogsaa af, at det medicinske Selskabs hygieiniske Udvalg i sine Aarsberetninger om Sygdomskonstitutionen i Kjøbenhavn i Slutningen af 60'erne anvender Betegnelsen syfilitiff Sygdom som et Fællesbegreb, der omfatter baade blød og haard Chanker; det ses ogsaa, at i Beretningerne for 1865 ere Tallene for begge disse Former flaaede sammen.

Da Tallene for begge Former imidlertid vise samme betydelige Formindskelse, og da der ikke foreligger noget til Berettigelse af den Formodning, at Begrebet, Veneriff Saar, i Forhold til andre, ikke veneriske Affektioner havde et andet Omfang i det første end i det sidste Tidsrum, vil det være tilstrækkeligt godtgjort, at det ikke er forandrede diagnostiske Anstuelser, som have frembragt Formindskelsen. Dette fremgaar ogsaa af følgende Oplysning: I Midten af 60'erne indsendte Lægerne udenfor Kjøbenhavn foruden deres sædvanlige Indberetninger, hvoraf Tallene paa Tab. III. ere fremgaaede, særlige skematiskse Rister angaaende veneriske Sygdomme. Af disse ses, at der i Aaret 1864 i Danmark udenfor Kjøbenhavn behandlede 676 Tilfælde af konstitutionel Syphilis og 168 Tilfælde af haard Chanker. Begrebet konstitutionel Syphilis er ganske anderledes skarpt begrænset end Begrebet Syphilis, saaledes at man uden Betænkning kan betragte Tallet 676 som Minimum for det Antal Tilfælde af Syphilis (taget i den Forstand, som de nu-gjældende Anstuelser kræve), der i hint Aar er kommen under Lægebehandling udenfor Kjøbenhavn. Sammenligningen med de Tal for Syphilis, der opgives for de sidste Aar (3—400), bekræfter det Resultat, som kan udbrages af Tabel III.

Om der kan tillægges den tidligere berørte Feilkilde, Tilvægten i Antallet af Veneriffe, som fra Provindserne søge til Kjøbenhavn, nogen væsentlig Betydning for Bedømmelsen af den forevundne Formindskelse, er meget tvivlsomt; dels maa det erindres, at denne Feilkilde for en Del kompenjeres derved, at Udviklingen af Traffiken ogsaa betinger en Forøgelse af Antallet af Rejsende, som smittes i Kjøbenhavn og behandles i deres Hjemstavn, dels viser det sig, at ogsaa saadanne Gæne i Sylland, der kun have ringe Forbindelse med Kjøbenhavn, vise en lignende Formindskelse i Antallet af veneriske Sygdomstilfælde, som den, der tilkommer hele Landet udenfor Kjøbenhavn (saaledes er det anmeldte Antal Tilfælde af Syphilis og veneriff Saar i Ribe Amts Landdistrikter i Aarene 1867, 1871 og 1885 henholdsvis 65, 15 og 4).

En Undersøgelse af Belægningen af veneriske Patienter udenfor Kjøbenhavn i Tidsrummet 1870—83 peger i samme Retning som Tab. III.

I aarligt Gjennemsnit var Antallet af Veneriffe, behandlede paa disse Sygehuse

1870—74
898.

1875—83
675.

Befolkningens Forøgelse, den tiltagende Benyttelse af Lægehjælp, Udvidelsen af Sygehuse (i 1876 c. 1,700 Senge, i 1883 c. 2,400 Senge), gjør Forstjellen endnu betydeligere, end ovenstaaende Tal angive, og der foreligger ingen Grund til at formode, at Provindslægerens Tilværelighed til at behandle veneriske Patienter i deres Hjem skulde være større i det sidste end i det første Tidsrum.

Der vil herefter næppe kunne reises Tvivl om den Slutnings Rigtighed:

At de veneriske Sygdomme, specielt veneriff Saar og Syphilis, i Danmark udenfor Kjøbenhavn frembyde en langt mindre Udbredelse i Tidsrummet efter 1875 end i Tidsrummet før 1875.